

Gränslös nåd

Nyvaken gick jag ut i den tidiga morgonen, jag ville möta den, se den gry. Frosten låg som ett silvrigt täcke över gräsmattan och allt var stilla. Vinden slumrade ännu i sin nattliga dvala och det kändes som jag var den första människa på jorden att bevittna denna dag, en ny dag föddes framför mina ögon.

Månen på himlen i sin fulla stolta gestalt krävdes långsamt och motvilligt på sin plats. Solens intåg tecknade sig som en rosa slöja i horisonten. Kylan i luften fyllde mina lungor och jag blev vaken, alldeles klarvaken.

Dammen mitt i byn låg som en stilla hemlighetsfull tjärn, jag anade ett tyst samspråk mellan himmel och jord på ytan och smög sakta förbi för att inte störa. Jag såg upp på månen i tyst beundran och jag kände mig liten. Vad är en människa att vandra på denna jord, så liten men ändå med stänk av något så ofantligt stort.

Trots vår litenhet är vi i stånd till så mycket, ondska och hat, kärlek och skönhet, uppbyggnad och förstörelse.

Denna morgonen var ny och med sin skönhet mättade den min själsliga hunger. Det bubblade upp ett tack från mitt hjärtas allra innersta. Det måste finnas någon som hör mitt tack, för inget av denna dagen kan jag äga, inget av livet kan jag kräva.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tina Falltorp med Poeter.se id #41418 innehar upphovsrätten